

ΓΙΩΡΓΟΥ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΕΝΕΡΓΕΙΣ ΠΟΛΙΤΕΣ

**ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΜΙΑ "ΑΠΟΨΗ"
ΤΗΣ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ"
(Καθημερινής Εφημερίδας του Ν. Ημαθίας)**

ΒΕΡΟΙΑ 1997

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

9495
10

GRVER. 01189

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθμός εισαγωγής 88014

Ημερομηνία εισαγωγής 8-10-99

Ταξινομικός αριθμός 320.9495

U
T12B

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΓΙΩΡΓΟΥ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΕΝΕΡΓΕΙΣ ΠΟΛΙΤΕΣ

**ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΜΙΑ "ΑΠΟΨΗ"
ΤΗΣ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ"
(Καθημερινής Εφημερίδας του Ν. Ημαθίας)**

ΕΚΔΟΣΗ:
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠΕ
Καρακωστή 4
τηλ. 23177 - fax. 21370
ΒΕΡΟΙΑ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ:
ΤΥΠΕ PRESS
Ν. Καραμανλίδης
Ν. Νικομήδεια Βέροιας
τηλ. 90234 - fax. 90339

ΒΕΡΟΙΑ 1997

0140023842

Δημόσια

βιβλιοθήκη Βέροιας

Διεύθυνση:

Γιώργος Χ. Χιονίδης
Κεντρική οδός 8
591 00 **Βέροια**

Τηλέφωνα:

(0331) 22132 και
(οπιτιού) 23476

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ

Αυτή η μικρή έκδοση γεννήθηκε, σαν ιδέα, από την πρώτη στιγμή που ήρθε στην εφημερίδα μας το κείμενο του Γιώργου Χ. Χιονίδη. Ολα ξεκίνησαν τον Ιούλιο του 1997 όταν στη "ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ" (αρ. φυλ. 258, 12-7-97) και στη στήλη "ΑΠΟΨΗ" γράφτηκε ένα άρθρο με τίτλο "Λαϊκή Συμμετοχή". Αυτό το άρθρο "ερέθισε" τον Γ. Χιονίδη και σε λίγες ημέρες, στην ίδια στήλη, φιλοξενήθηκαν οι δικές του απόψεις.

Πρέπει να ομολογήσω ότι δεν αισθάνομαι ικανός να εκφράσω κρίσεις για την προσωπικότητα του Γ. Χιονίδη. Όσοι τον γνωρίζουν πιστεύω να κατανοούν την αδυναμία μου.

Ο Γιώργος Χ. Χιονίδης είναι ο αληθινός διανοούμενος του σήμερα. Δανείζομαι τον ορισμό του διανοούμενου από το καινούργιο βιβλίο του Κυριάκου Σιμόπουλου, θεωρώντας ότι ανταποκρίνεται απόλυτα στον Γιώργο Χιονίδη. "Είναι εκείνος που δεν στοχάζεται μόνον, αλλά και δραστηριοποιείται για την προστασία του λαϊκού ήθους και της εθνικής ενότητας. Διαθέτει ήθος, ανεξαρτησία, τόλμη. Υπερασπίζεται παντού και πάντοτε τρία θεσμικά σύμβολα: το Αληθές, το Δίκαιο και το Χρήσιμο".

Αυτός είναι ο Γιώργος Χ. Χιονίδης και νιώθουμε πολύ τυχεροί, όλοι εμείς, που έχουμε την τιμή να τον γνωρίζουμε και να αισθανόμαστε τη φιλία του. Η στάση ζωής του, που πολλές φορές είναι η μοναχική πορεία του ξεχωριστού, διαπαιδαγωγεί όλους εκείνους που αναγνωρίζουν τη μοναδικότητά του.

Το μικρό αυτό τεύχος, που έχετε στα χέρια σας, αποτελεί το ελάχιστο δείγμα αναγνώρισης, εκ μέρους μας, απέναντι σ' αυτόν τον μοναδικό άνθρωπο - πολίτη.

Είναι βέβαιο ότι διαβάζοντας αυτές τις σελίδες θα γίνουμε σοφότεροι και οφείλουμε να τον ευχαριστήσουμε γι' αυτή την προσφορά, αλλά και να προσπαθήσουμε να τον μιμήσουμε, έτσι, να κι εμείς γίνουμε ένα παρ-

ΠΙΣΤΑΝΤΙΑΣΗ

"Η ΑΦΟΡΜΗ"

ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Ενα μεγάλο και κρίσιμο ερώτημα που πιστεύουμε ότι αγγίζει την καρδιά του πολιτικού προβλήματος της χώρας, θα επιχειρήσουμε να προσεγγίσουμε στο σημερινό άρθρο.

Πρόκειται για τη συμμετοχή του κόσμου στα πάσης φύσεως πολιτικά δρώμενα του τόπου. Για να κατανοήσουμε την ανάγκη μιας τέτοιας ανάταξης θα πρέπει ασφαλώς να δούμε την ιστορική πορεία της χώρας μας και να διακρίνουμε τις διαφορές της ελληνικής κοινωνίας με αντίστοιχες των Ευρωπαϊκών κρατών, που τελικά αποτελούν (δυστυχώς) το μέτρο σύγκρισης.

Στη σύγχρονη Ελλάδα και κυρίως μετά τον Β' μεγάλο πόλεμο, η πολιτική ένταξη, το ενδιαφέρον για τα κοινά και γενικότερα η πολιτική θέση, αποτελούσε δομικό στοιχείο της κοινωνικής δραστηριότητας.

Θα έλεγε κανείς ότι οι σύγχρονοι Έλληνες δικαίωναν τις απόψεις περί συμμετοχής στα κοινά της κλασικής περιόδου, όχι βέβαια χωρίς υπερβολές.

Δεν υπάρχει λόγος να αναφερθούμε στις πολιτικές συνθήκες, στα προβλήματα και στις δυσκολίες της μεταπολεμικής περιόδου.

Θα περιορισθούμε στην ανθρώπινη συμπεριφορά και στις αιτίες που οδηγούν στη σημερινή πραγματικότητα. Μετά την ένταξη της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση χαράζεται μια νέα πορεία, που έχει ως επίκεντρο την εφικτή συμμετοχή της Ελλάδας στην κοινή Ευρωπαϊκή πορεία.

Τη τελευταία εικοσαετία οι απαιτήσεις αυτού του στόχου αλλά και οι γενικότερες κοινωνικές και πολιτικές ανακατατάξεις διαμορφώνουν σιγά-σιγά τη νέα πολιτική πραγματικότητα στη χώρα.

Η κατάρρευση πολιτικών συστημάτων, το ξεθώριασμα των οραμάτων και των ιδεολογιών καθώς και η παρατεταμένη οικονομική ύφεση είναι τα κυρίαρχα στοιχεία που διαμορφώνουν τη σημερινή εικόνα.

Η χώρα περνά στα τέλη της περασμένης δεκαετίας μια πρωτοφανή κρίση ηθικών αξιών. Είναι το αποκορύφωμα μιας πορείας κατά την οποία οι πολιτίες αισθάνονται την ολοένα και μεγαλύτερη απομάκρυνσή τους, από τα

Το πρώτο σύμπτωμα είναι η έλλειψη εμπιστοσύνης στους εκλεγμένους αντιπροσώπους του Λαού, που έρχεται να ενισχυθεί από την ορατή διαπλοκή οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων.

Το δεδομένο ενδιαφέρον των Ελλήνων για τα κοινά περιορίζεται, ενώ στις περισσότερες περιπτώσεις δίνει τη θέση του στην απογοήτευση, στην απάθεια και στον μηδενισμό.

Από αυτήν την εξέλιξη δεν εξαιρούνται ακόμη και εκείνοι οι θεσμοί που από τη φύση τους επιτρέπουν τον έλεγχο και τη συμμετοχή των πολιτών, στις αποφάσεις. Δηλαδή οι Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Αυτή η απόσταση ανάμεσα στους εκλεγμένους και στο Λαό γεννά γρήγορα τις πρώτες παρενέργειες. Δημιουργεί στεγανά και αναδεικνύει σε υπεύθυνες θέσεις άτομα με μειωμένες ικανότητες. Η απουσία ελέγχου και η κατευθυνόμενη πληροφόρηση ενισχύουν αυτό το φαινόμενο και το κα-θιστούν επικίνδυνο.

Ετσι δημιουργείται η γενική εντύπωση ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει, όλοι ίδιοι είναι και το ενδιαφέρον μετατρέπεται σε αδιαφορία και χλευασμό.

Η Ελληνική κοινωνία αλλάζει γρήγορα χαρακτηριστικά και μετατρέπεται σε ένα σύνολο ατόμων με κύρια ενδιαφέροντα την ατομική πρόοδο (:) σε βάρος, τις περισσότερες φορές, του κοινωνικού συνόλου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες έλλειψης σεβασμού και αξιοπρέπειας η συμμετοχή πλέον των πολιτών στα κοινά φαντάζει απόμακρη και ουτοπική.

Βεβαίως ΟΛΟΙ καταλαβαίνουν τους κινδύνους και ΟΛΟΙ προσπαθούν να εξορκίσουν το κακό. Όμως το χάσμα μεγαλώνει και σύντομα θα κα-ταλάβουμε τις συνέπειες.

Η έλλειψη του οράματος και της εμπιστοσύνης δηλητηριάζει και απο-σαθρώνει την κοινωνία μας.

Το μόνο που μένει πλέον είναι να βιώσουμε την κατάρρευση.

ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΕΝΕΡΓΕΙΣ ΠΟΛΙΤΕΣ

Αφορμή για τις σκέψεις μου αυτές υπήρξε η "άποψη" της εφημερίδας τούτης για τη "λαϊκή συμμετοχή" (φύλλο του Σαββάτου, 12.7.1997), που διακρινόταν - όπως πάντα - για την ευθυβολία, τον έντονο προβληματισμό και τις σωστές τοποθετήσεις, καθώς και για την ολοφάνερη αγωνία του συντάκτη της.

Νομίζω ότι ισχύει πάντοτε η Καντιανή "κατηγορική προσταγή", που προ-διατυπώθηκε στο "Ευαγγέλιο της Δημοκρατίας", δηλαδή σ' αυτό που ονομάστηκε "Επιτάφιος του Περικλέους", όπως διασώθηκε στο ευρύτερο, γενικότερο ιστορικό έργο του Θουκυδίδη, άσχετα με το ποιός είναι, πράγματι, εκείνος, που τον εκφώνησε ή τον κατέγραψε:

Στον 5ο "Χρυσούν αιώνα" (πριν τη γέννηση του Χριστού) του δημοκρατικού πολιτεύματος της Αθήνας, θεωρούνταν άχρηστος όποιος πολίτης δεν ενδιαφερόταν σοβαρά, δεν αναμειγνυόταν ενεργά στα "Κοινά", με την πορεία των δημόσιων υποθέσεων, προσπαθώντας συνεχώς για την καλύτερευσή τους.

Θα ήμουν, άραγε, ασεβής, πνευματικά υπερόπτης ή υπερβολικός, αν συμπλήρωνα, αν τροποποιούσα ή και αν διόρθωνα αυτή τη ρήση, αν έγραφα, συγκεκριμένα, ότι ο αδιάφορος πολίτης δεν είναι απλά άχρηστος αλλά κάτι χειρότερο, δηλαδή ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ, μετά τη σημερινή εξέλιξη και διεύρυνση της κοινωνικής-πολιτικής ζωής των δημοκρατικών κρατών;

1. Ας προσπαθήσω λοιπόν να αιτιολογήσω αυτόν τον πρωτοφάνερο χαρακτηρισμό, πριν κατηγορηθώ και... κληθώ μέχρι και σε απολογία:

Α. Η κατακόρυφη ανάπτυξη του τεχνικού Πολιτισμού (:) και ιδιαίτερα της Πληροφορικής και η ασυδοσία των Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας (:) μεγιστοποίησαν τον κίνδυνο της αλλοιώσεως της Δημοκρατίας.

Υλοποιήθηκε στη διαρκή πράξη το ψεύτικο και τρομακτικό σενάριο του Ορσον Ουέλς και του βιβλίου του Γ. Οργουελ ("1984"), καθώς ο άνθρωπος γνωρίζει τώρα τη σκληρότερη ψυχοπνευματική δουλειά μιας μικρής ομάδας συνανθρώπων του, οι οποίοι αλλοιώνουν (ύπουλα και μεθοδικά) τα συναισθήματά του, μέσω και των αισθήσεών του. Ετσι, καταλήγει να ζει, το άτομο, χωρίς να συζητεί, δίχως να συναναστρέφεται, να σκέφτεται σωστά, ευρισκόμενο σε πλαστούς, ψεύτικους κόσμους, να διχάζεται η προσωπικότητά του και να συμπεριφέρεται όπως ο πιο αμφιταλντευόμενος Ιανός. Και τελικά να μαζικοποιείται, θεοποιώντας την άκοπη ζωή της χλιδής "έναντι οιουδήποτε ανταλλάγματος και τιμήματος"...

Αγεται λοιπόν και φέρεται, ο άνθρωπος, ως θύμα και ως τελείως αδύναμο άθυρμα, ανάλαφρο φτερό, άβουλο πιόνι στα χέρια των ονομασθέντων "διαπλεκόμενων συμφερόντων". Το μυαλό του παθαίνει συνεχή βομβαρδισμό μέχρις ότου επέλθει η ολική αλλοίωση του όποιου καλού χαρακτήρα του και η τελική παράδοσή του στους σύγχρονους Γκαίμπελς της κοινωνικής αποσαθρώσεως, αφού προηγείται η εξολόθρευση της όποιας άμυνας της συνειδήσεως. Τότε, το σώμα μετατρέπεται σε επιδεικνυόμενο, ζωντανό, ημίγυμνο κρέας, σε νεκρή, πουλημένη ψυχή, με αχρηστευμένο το όποιο πνεύμα...

Β. Οι μεγάλες εφημερίδες, τα περιοδικά, το ραδιόφωνο και κυρίως η ιδιωτική τηλεόραση έπεσαν (στον κανόνα) στα χέρια αδιάστακτων επιχειρηματιών (όπως και οι αθλητικές ομάδες, του ποδοσφαίρου, του μπάσκετ κ.τ.λ.), οι οποίοι χρησιμοποιούν όλα τούτα τα μέσα ως πολιορκητικές - εκπολιορκητικές μηχανές, προ-

κειμένου να αλώσουν το κράτος, ώστε να καρπωθούν (παρانونόμως ή παρατύπως) το δημόσιο - ευρωπαϊκό χρήμα ή και την πολιτική εξουσία, τέλος δε και για την ικανοποίηση της προσωπικής μωροφιλοδοξίας τους, κινώντας τα νήματα από το παρασκήνιο, συνήθως.

Με τις δυνατότητες που παρέχει η ασύλληπτη ανάπτυξη της Πληροφορικής, η ικανότητα του εκμαυλισμού της ψυχής και του πνεύματος (ακόμα δε και του σώματος) του ανθρώπου, από έναν φανερό ή και κρυφόν "αρχηγόν", είναι τόσο μεγάλη, ώστε να αποτελεί θέμα παρόδου ελάχιστου χρόνου, με τη χρήση ή καλύτερα κατάχρηση της πλειοδοσίας συνθημάτων και υποσχέσεων, η κυριαρχία του, ακόμα και σε μια ολόκληρη ομάδα κρατών, αρχίζοντας από τους ματαιόδοξους, κενούς, επιδειξίες πολιτικούς και με όλα τα "νούμερα" της κοινωνίας, που είναι έτοιμα να πουλήσουν οτιδήποτε, προκειμένου να αποκτήσουν τη δημοσιότητα μερικών λεπτών ή δευτερολέπτων θεάσεως.

Γ. Βέβαια, όποιο (τυχερό) άτομο μελετάει Ιστορία (Παγκόσμια, Ευρωπαϊκή και Ελληνική) όλων των εποχών, γνωρίζει ότι παρόμοια, εκφυλιστικά φαινόμενα δεν είναι τελείως πρωτοφάνερα, διότι είναι διαχρονικά και διατοπικά, αναλόγως με τη χρονική στιγμή της συγκρίσεως. Η αναφορά πάμπολλων παραδειγμάτων είναι πολύ εύκολη και άρα αδιαμφισβήτητη, συνεπώς, η βασιμότητα αυτής της διαπιστώσεως.

Ομως, η διαφορά που υπάρχει τώρα και κυριαρχεί απολύτως στην εποχή μας, είναι ότι υφίσταται πλέον μια ολική, σχεδόν, γενίκευση της (ατομικής και κοινωνικής) ασθένειας της "ήσσονος προσπάθειας" και ότι έχουμε μια Παγκοσμιοποίηση και της μαζικοποίησεως των λαών, της εξαχρειώσεώς τους, με μέγιστο κίνδυνο (μεγαλύτερον δε, ασφαλώς, από την Παγκοσμιοποίηση της Οικονομίας). Πρόκειται για πρωτοφανές φαινόμενο με ανεξάριετη καθολικότητα και μέγιστο μέγεθος.

Δ. Νομίζω ότι και η μονοκρατορία των ΗΠΑ, όπως και η προηγούμενη Αμερικανοποίηση του τρόπου της ζωής σε διεθνή κλίμακα, επέτεινε ή, πάντως, επίσπευσε αυτά τα αρρωστημένα φαινόμενα, καθώς τείνει πλέον να εξαφανισθεί τελείως η όποια μοναδικότητα των μεμονωμένων ανθρώπων και η ιδιαιτερότητα του καθενός έθνους-λαού, που αποτελούν (ή καλύτερα αποτελούσαν) την "ειδοποιόν διαφοράν" και το άλας της νοστιμιάς της πανανθρώπινης ζωής.

Αυτά είναι διαλυτικά φαινόμενα για τους πολίτες και για τη Δημοκρατία, που οδηγούν σε ανυπέρβλητα αδιέξοδα και σε περικόλειστες, άτειχες (και συνεπώς και... άτυχες) Πολιτείες ή σε υπερυψωμένα τείχη, που περισφίγγουν και ασφυκτούν τους πολίτες, αφού αποκλείουν την όποια ζείδωρη ελπίδα και το ζωγόνο φύσημα της αύρας...

2. Έτσι, η Δημοκρατία μετατρέπεται σε "ακάλυπτη επιταγή, χωρίς αντίκρουσμα", σε γυαλισμένα αλλά τρύπια παπούτσια, που μπάζουν νερό από παντού:

Α. Κυριαρχούν λοιπόν οι λίγοι ή και οι ελάχιστοι, οι αδίστακτοι, οι Διάβολοι με το - δήθεν - αγγελικό πρόσωπο, οι οποίοι διαθέτουν, ως μόνο ταλέντο τους, τον παλιοχαρακτήρα τους ή την ένταξή τους σε ένα στρατόπεδο, οικονομικών, συντεχνιακών, πολιτικών-κομματικών συμφερόντων ή διαπροσωπικών αλληλοεξυπηρετήσεων.

Και τούτο, διότι οι τίμιοι, οι άξιοι, οι πραγματικά ικανοί, οι μορφωμένοι, οι ψυχικά άριστοι, αντίθετα, αποσύρονται ή αποβάλλονται στη γωνία, γίνονται λάτρεις του ατομικού αρνητισμού, καθώς είναι κουρασμένοι, κατασυκοφαντημένοι, παρεξηγημένοι, αδικαίωτοι, αηδιασμένοι, προδομένοι, εγκαταλειμμένοι και απογοητευμένοι, πιστεύοντας ότι, έτσι, αμύνονται - δήθεν - αποτελεσματικά εναντίον αυτής της απaráδεκτης καταστάσεως. Και τα πάντα αναθέτουν στον "άγνωστον Θεόν", όπως έκαναν οι (προ-

νοητικοί, συμφεροντολόγοι, κουτοπόνηροι ή και αφελείς;) Αθηναίοι, όταν επισκέφθηκε την πόλη τους ο Εθναπόστολος Παύλος, προερχόμενος από τη Βέροια (στα μέσα του πρώτου αιώνα μετά τη γέννηση του Χριστού)...

Εννοώ, βέβαια, όσους δεν προσχώρησαν κιόλας στο άλλο στρατόπεδο, δεν υπήρξαν ριψάσπιδες, Εφιάλτες και δεν εξαργύρωσαν ήδη τις όποιες (αληθινές ή αληθοφανείς) περγαμηνές των - δήθεν - αγνών και ανιδιοτελών κοινωνικών και πολιτικών αγώνων τους, για να "βολευτούν", ανταλλάξαντες την ψυχή τους για κάποιο "αιρετό", κατ' ευφημισμόν, λόγω δε της κομματικοποίησής, στην ουσία, δοτό αξίωμα, ώστε να γλυκαθούν με το μέλι της εξουσίας ή ακόμα και με λίγα ψίχουλά της, ως σύγχρονοι φτωχοί Λάζαροι. Τούτοι ενήργησαν σαν αχόρταγοι, ανικανοποίητοι "οικοπεδούχοι", οι οποίοι φρόντισαν να εξαργυρώσουν την πολιτική-κομματική ένταξή τους ή τη συνδικαλιστική ταυτότητά τους, ώστε να πάρουν τη μεγαλύτερη δυνατόν αντιπαροχή τους, όπως συμβαίνει, ακριβώς, και με τους (συνήθως πλεονέκτες) εδαφοκτήτες στις ανεγειρόμενες πολυκατοικίες...

Β. Η Δημοκρατία έχει, ασφαλώς, πολλές ελλείψεις, εμφανίζει φαινόμενα αδικίας και όχι λιγότερα ελαττώματα, όπως παρατήρησε, όμως, ο πνευματώδης Ουίστον Τσώρτσιλ, δεν βρέθηκε ακόμα καλύτερο πολίτευμα (και ας ερεύνησε με αγωνία και κατέγραψε με σχολαστικότητα ο Αριστοτέλης όλες τις πληροφορίες για πάντα τα πολιτειακά ή πολιτικά συστήματα της αρχαιότητας στον τότε γνωστό κόσμο). Όπως δε απέδειξαν και τα γεγονότα της τελευταίας δεκαετίας, μετά την κατάρρευση των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών (:) Δημοκρατιών (:) της Ανατολικής Ευρώπης (και όχι μόνο), δυστυχώς δεν τελεσφόρησε και η αναζήτηση καινούργιου πολιτειακού, πολιτικού, κοινωνικού, οικονομικού κ.τ.λ. μοντέλου.

Γ. Οι δημαγωγοί και οι λαοπλάνοι, προκειμένου να καταλύσουν

τη Δημοκρατία, ξεκινούν με μία μικρή μειοψηφία εθελουφλωμένων οπαδών (π.χ. βλέπε τους Χίτλερ, Μουσσολίνι κ.α.) ή συμφεροντολόγων, ψευτο-ιδεολόγων και προχωρούν ακάθεκτοι στην κατάληψη της όποιας εξουσίας (με παράνομες ή νομιμοφανείς μεθόδους), βολευόμενοι, αρκούμενοι και στηριζόμενοι στην αδιαφορία, στην απραξία, στην ανοχή και στην αηδία των πολλών ή στην πλάνη, στην παραπλάνηση και στην απάτη. Γνωρίζουν ότι δεν έχουν ούτε θ' αποκτήσουν ποτέ την πλειοψηφία, τουλάχιστον μέχρι να κυριαρχήσουν κατά κράτος.

Συνεπώς, η άρνηση αναμείξεως στα "Κοινά", δεν θωρακίζει και δεν κάμνει καλύτερη ή δυνατότερη τη Δημοκρατία αλλά την παραδίδει, αντίθετα, στη λαιμητόμο ή τη στέλνει απευθείας και σίγουρα στην "ανοιχτή αγκαλιά" των δολιοφθορέων της και των δολοφόνων της.

Δ. Οποιο σωστό και τίμιο άτομο δυσκολεύεται με τις αντιξοότητες της ζωής, δεν σημαίνει ότι πρέπει ή πως συγχωρείται να θέτει τέρμα σε τούτη, αυτοκτονώντας, φθάνοντας δηλαδή στο έσχατο, στο ανεπανόρθωτο, απόλυτο, αγύριστο και αθεράπευτο μέσο-τρόπο επιτεύξεως του τέλους του προσωρινού, άλλωστε, βίου του, που προηγείται, απλώς, του σίγουρα επερχόμενου φυσικού θανάτου του...

Ε. Ο Πολιτισμός - όπως έχω ξαναγράψει - δεν είναι η συνισταμένη δύναμη των απραγματοποιήτων, των ανικανοποίητων αγαθών προθέσεων, των ιδανικών και των ονείρων, των παραλείψεων και των αρνήσεων, αλλά των όποιων, είναι δυνατόν, προσπαθειών, των πράξεων και των δημιουργικών (πολυετών και επίπονων) θυσιών και των βωμών ιδρώτα και αίματος της πλειοψηφίας των ανθρώπων. Αλλιώς, δεν πρέπει να μιλάμε για το πεδίο μάχης της ζωής αλλά για το λιβάδι των χαμένων και ανεκπλήρωτων ελπίδων ή για το κενοτάφιο του απόλυτα κυρίαρχου θανάτου...

3. Και έρχομαι πια στο "Δια ταύτα", δηλαδή στο τί πρέπει να

γίνει:

Πριν να καταλήξουμε, απελπισμένοι, αποδεκατισμένοι και ξεμοναχιασμένοι, στο πλούσιο εξοχικό ή στο φτωχικό καλύβι της ατομικής μας βόλεψης και της ουσιαστικής αυτοκτονίας, της αδιαφορίας και της απραξίας, οφείλομε να αναλογιστούμε, μήπως φταίξαμε και εμείς (ή κυρίως εμείς), διότι παραδώσαμε (μετά ή χωρίς αγώνα) τα "όσια τοις κυσί" (τα άγια στα σκυλιά);

Μήπως ευθυνόμαστε και τώρα, επειδή δεν συμπαραστεκόμαστε, καθόλου ή όσο πρέπει (ανέκαθεν και σήμερα), σε όσους άξιους, τίμιους και ικανούς συνανθρώπους μας, προσπαθούν και απεγνωσμένα αγωνίζονται, μόνοι, με ευθύτητα, ειλικρίνεια και αυταπάρνηση;

Εννιώ αυτούς, που τους εγκαταλείπομε ή και τους προδίδομε, αφήνοντάς τους εκτός του στίβου του αγώνα της κοινωνικής - πολιτικής πάλης, ενώ είναι αγνοί και κατάλληλοι, τουλάχιστον περισσότερο απ' αυτούς που εκλέγονται, από τους άλλους ή και με τη δική μας άρνηση ή και ανοχή;

Και έτσι κάποιοι "Χατζηκατβίες" (σαν σύγχρονοι Βεροιώτες προδότες), χαμερπίες, καιροσκόποι, δόλιοι, επιτήδαιοι και επικίνδυνοι κατόρθωσαν να επιπλεύσουν και να γίνουν - δήθεν - μπροστάρηδες, εκμεταλλευόμενοι την κομματική ενταξή τους.

Μήπως, οι... αποσυρμένοι, ανενεργείς, οι αποτραβηγμένοι πρώην πολίτες είναι τελικά και οι κύριοι αρνητές, "οι προδότες" της Δημοκρατίας, λόγω της ασυγχώρητης και της ασύγγνωστης βαρύτατης αμέλειάς τους (που στα νομικά - όπως έχω ξαναγράψει - εξισούται με "ένδεχόμενον δόλον") και της αδιαφορίας τους,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

Γεννήθηκε το 1934 στο χωριό Ράχη, όπου υπηρετούσε ως δάσκαλος ο πατέρας του και αμέσως εγκαταστάθηκε στη Βέροια, όπου τελείωσε το Δημοτικό και το Γυμνάσιο.

Είναι παντρεμένος και έχει μία κόρη.

Σπούδασε πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές και νομικές επιστήμες και απέκτησε πτυχίο από την Πάντειο και το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο.

Υπηρέτησε ως μόνιμος αξιωματικός του Οικονομικού Σώματος του Στρατού.

Το 1958 παραιτήθηκε και άσκησε δικηγορία, από το 1961 μέχρι το 1991, διορισμένος στον Αρειο Πάγο.

Το 1996 ο Δικηγορικός Σύλλογος του Πρωτοδικείου Βεροίας τον ανακήρυξε επίτιμο Πρόεδρό του, για το επιστημονικό έργο του.

Ασχολήθηκε εντατικά με την ιστορία της Βέροιας και της ευρύτερης περιοχής της Μακεδονίας.

Δημοσίευσε μέχρι τώρα δύο τόμους της ιστορίας της Βέροιας, για την αρχαία και βυζαντινή εποχή, όπως και 20 αυτοτελή βιβλία και 63, άλλες, μελέτες, ιστορικές, σ' επιστημονικά περιοδικά.

Δημοσίευσε πολλά ανέκδοτα έγγραφα και χειρόγραφα της εποχής της Τουρκοκρατίας και είναι συνεργάτης πολλών επιστημονικών περιοδικών, όπως στα "Μακεδονικά", "Ελληνικά", "Μνημόσυνη", "Αρχείο Θεσσαλικών Μελετών", "Χρονικά της Χαλκιδικής" και σε πολλά άλλα.

Δημοσιογραφεί συνεχώς από το 1952 μέχρι σήμερα σε εφημερίδες Αθηνών, Θεσσαλονίκης, Βέροιας, Νάουσας, Αλεξάνδρειας, Κατερίνης κ.λ.π.

Είναι συνεργάτης του "Μακεδονικού Ημερολογίου", της "Μακεδονικής ζωής", του περιοδικού "Νιάουστα", "Παναγία Σουμελά" και σε πολλά άλλα.

Είναι μέλος της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, της Ελληνικής Ιστορικής Εταιρείας, της Επιτροπής Ποντιακών Μελετών, της Ελληνικής Ανθρωπολογικής Εταιρείας, της Εταιρείας Ιστορικών Συγγραφέων, της Εταιρείας Νεωτέρου Μεσαιωνικού Ελληνισμού κ.λ.π.

Εκλέχθηκε Βουλευτής Ημαθίας και διακρίθηκε στη Βουλή για τις εύστοχες (111) αγορεύσεις του και τις επίκαιρες (1038) ερωτήσεις και επερωτήσεις, που κατέθεσε ("Η Καθημερινή" τον κατέταξε και τις τρεις χρονιές, 1975, 1976 και 1977 ανάμεσα στους 10 πρώτους δραστηριότερους βουλευτές της χώρας).

Διετέλεσε Νομάρχης Πιερίας και απέσπασε πολλά επαινετικά σχόλια για το εκεί έργο του.

Ανέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα ως μέλος του Δ.Σ. στον Τουριστικό Όμιλο, στο Μορφωτικό Κέντρο και στον Δικηγορικό Σύλλογο Βεροίας και στον Προσκοπισμό.

Σήμερα είναι (από το 1990) Πρόεδρος της Εφορείας της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, από την οποία έχει δρομολογηθεί η ανέγερση, με σύγχρονες προδιαγραφές, ιδιόκτητου κτιρίου και Δημοτικός Σύμβουλος Βεροίας, επικεφαλής της ήσσονος Αντιπολιτεύσεως.

Το 1995, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος (με πρόταση του Μητροπολίτη κ.κ. Παντελεήμονα) του απένειμε το αξίωμα ("οφφίκιον") του "Αρχοντος Νοταρίου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας", η δε Ακαδημία των Αθηνών βραβείο, για το σύνολο της πνευματικής προσφοράς του, ως προς την Ιστορία του Μακεδονικού Ελληνισμού και της Βόρειας Ελλάδας, και για την κοινωνική - κοινωνική συνεισφορά του.

Ο Σ.Χ.Ο. (με ομόφωνη απόφαση της Γ.Σ.), απένειμε (το 1995) την ανώτατη διάκριση, δηλαδή το χρυσό "μετάλλιο Βερμίου", για την όλη προσφορά του, στην πνευματική ζωή, στην κοινωνία και για το υψηλό ήθος του.

Τέλος είναι επίτιμος Πρόεδρος της "Ευξείνου Λέσχης Βεροίας", επίτιμος δημότης της Αλεξάνδρειας, επίτιμο μέλος του "Συλλόγου Βεροϊέων της Θεσσαλονίκης", της "Θρακικής Εστίας Βεροίας" κ.τ.λ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

320.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας